

SVERIGES KUST med kajak sommaren 2009

26 **ALINGSÅS KURIREN** • Torsdag 30 juli 2009



ALINGSÅSAREN ANDREAS ÖST befinner sig på en 240 mil lång kajaktur runt hela Sveriges kust, från Svinesund till Haparanda.

FOTO: MARIA HEDMAN

240 mil med kajak

En redovisning av Andreas Öst på Sjöviks folkhögskola

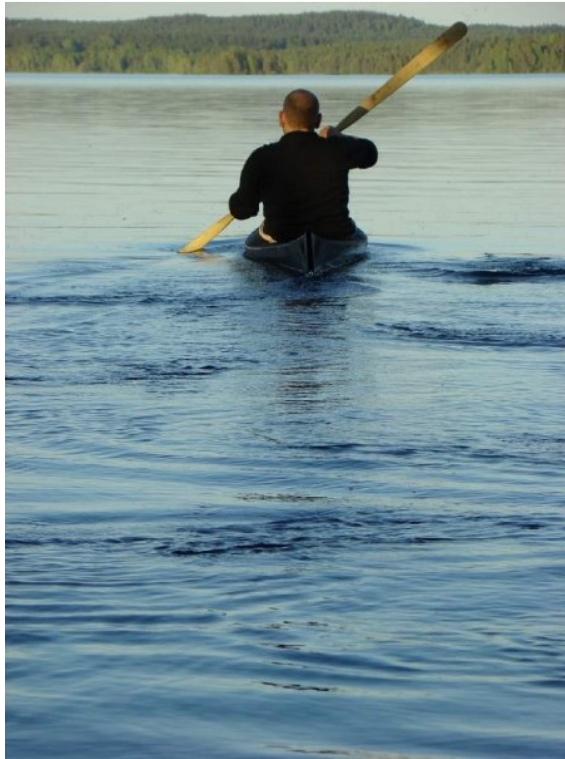
Friluftsliv Hantverk Ledarskap – Expeditionskurs

Inledning

Sommaren 2009 var jag, Andreas Öst, ute på en 240 mil lång kajaktur. Det var en 91 dagar lång resa som vävde ihop tre drömmar jag hade. Att få spendera en sommar på tur, att se hela Sveriges kust och att lära mig paddla kajak.

Turen jag gjorde kallas för Havspaddlarnas blå band(HBB). Den sträcker sig från Svinesundsbron på gränsen till Norge, runt Skåne och avslutas vid riksröse 59 på Finska gränsen; hela Sveriges kust! Drygt 100 personer har gjort denna paddling innan mig.

Det som gjorde min paddling lite speciell var att jag aldrig tidigare hade suttit i en lastad havskajak. Jag var nybörjare på kajakpaddling. Havet har jag tidigare träffat från min tid som fridykare. Att leva i tält och äta mat på spritkök har jag stor vana vid. Orientering och sjukvård kan jag. Dom två senaste åren har jag studerat friluftsliv, hantverk och ledarskap på heltid vid Sjöviks folkhögskola. Jag kan att var ute! Däremot kunde jag vid start inte paddla kajak. Skulle jag ändå klara av att ta mig hela vägen? Sommaren 2009 var det 22 st som gav sig ut på paddlingen, endast 12 kom i mål. När jag stod under Svinesundsbron en blåsig dag i maj var jag allt annat än säker på att jag skulle vara en av dom som nådde Haparanda.



Andreas första paddeltur i egenbyggd grönlandskajak.

Texten är skriven av Andreas Öst.
Foton är tagna av Andreas Öst eller Petter Öhman.

Del 1 5/5 till 28/5 (dag 1 - 24)

Klockan 14 den 5 maj 2009 stod min paddelkompis Andrew och jag med tillhörande familjer under gamla Svinesundsbron. Ett vattendrag som strömmade mycket starkt låg mellan oss och Norge. Här var starten. Första gången jag stod på platsen som jag hade läst om, sett på bilder och visualiserat minst 100 gånger senaste året. Nu var jag här!

Vattnet rörde sig mycket snabbt. Sjön tryckte på. Det blåste bra och tidvattnet gick uppåt. När Andrew hade sagt adjö till sina föräldrar och satt sig i kajaken for han iväg 50 meter innan han fick på kapellet. Läskigt! Det var ju första gången jag skulle sitta i min kajak med packning. Min kajakleverantör, Svima, hade sagt att denna kajak gott och väl skulle bära mig och packning men jag var ändå orolig.



Start under gamla Svinesundsbron

Jo då! Kajaken hade frigång även när jag hade lastat den med packning plus mina 100 kg. För första gången satt jag i en lastad kajak. Kändes bra. Nu var det bara att vinka adjö och ge oss iväg. Både Andrew och jag visste att vi inte skulle komma långt denna dag. Det viktiga var att komma från våra chaufförer. Att inte ta oss från sjösättningsplatsen vore ett misslyckande.

Efter 2 timmars krigande i något som kan beskrivas som uppströms för Dalälven i vårflod hade vi tagit oss 4 km. Det var dags att slå läger. Helt enkelt inte lönt att slita ut oss direkt. Vädret var vacker sol och känslan var underbar. Kajaken gick bra, vi var på gång. En sommar i kajak, efter år av drömmar blev verklighet. Gött...

I nådens år 2009 hade april varit stillsamt vacker och varm. Nu var det maj och vårstormar drog in från sydväst mot västkusten. Vackert väder var det fortfarande men för 2 oerfarna paddlare blev vinden mycket svår. "Tur att det bara är storm i byarna!" skrek min paddelkamrat och vi började skratta. Inomskärs på västkusten brukar gå bra att paddla hade jag läst, men det här var tufft. Dag tre stannade vi på Resö för att fylla lite vatten, äta glass och fundera över livet. Med en blandning av skräck och hybris gav vi oss vidare söder ut. Målet var Kragenäs scoutgård, som vi båda kände till. Andrew och jag hade varit där tidigare - både på läger och i samband med ett tidigare äventyr. Därför visste vi att på andra sidan den där udden fanns en fin vik. Vi skulle ha sjön i ryggen in mot stranden. Fram till udden hade vi bestämd sjö från höger, rakt västligt. Det skulle ju inte vara så konstigt. Hittills hade det ju gått bra och vi satte fart. På vår vänstra sida hade vi två öar, som skulle fånga upp oss om vi gick runt. Så ingen riktig fara var det. Rädd blir man ändå. När vi hade kommit ungefär halvvägs såg vi två bilar som uppenbarligen hade sett oss. Dom hade stannat och stod nu och tittade på oss - två orange huvuden, som guppade upp och ned i takt med sjön.

"VI KOMMER INTE RUNT!," skrek Andrew. "NÄ" skrek jag glad över att min paddelkamrat hade nått samma slutsatts. Vanligtvis brukar det vara lätt att komma upp mot vinden vilket betydde svänga höger för oss. Men i denna konstant brytande sjö gick det inget bra. Jag visste, att jag hade bättre manöverförmåga i sjö, så Andrew måste ha det tungt. "STENBRYGGAN, HÖGER, STRAND" skrek han och mitt svar JOHAN ADAM kom direkt. Ovanan med militär målangivelse satt i våra ryggreflexer. Riktigt bra när det är svårt att höra vad den andre säger.



Stenbryggan på Kragenäs

När vi några minuter senare kom insurfande mot land visar min GPS 14km/h. "Skönt med plastkajak!" tänkte jag, när jag dundrade upp på land. "Skönt att allt gick bra!" var nästa tanke. Jag såg att Andrew var tagen. Detta var första gången vi klarade oss med hjälp av tur. Inget man skall räkna med, men tyvärr inte sista gången. Vi hade lämnat Resö i ett läge, när vi skulle stannat kvar, men nu var vi framme och här skulle vi bli kvar.

Det dröjde tre dagar innan vi kunde lämna Kragenäs. Vi hade fått tillgång till ett vackert hus, som hade allt man kan önska. I den blå hörnsoffan satt/låg vi och läste medan radion stod på i bakgrunden. När ekot meddelar att kustbevakningen och räddningstjänsten letade efter en man som blåst av sin båt i havet just utanför oss, var det skönt att vara på land. Resten av tiden var frustrerande. Ett halvårs planering och 35 000kr på utrustning och jag sliter på en soffa. Det är inte därför jag är här! Frustrationen var introducerad som medresenär på min tur. Att stanna här på Kragenäs var ändå ett måste. Kanske kunde vi gett oss av lite tidigare, men vi hade Tjurepannan strax framför oss. Vi var ovana paddlare därför undvek vi Tjurepannans mytomspunna sjögång när vinden piskade från väst.

Från bloggen 11/ 5:

Tjurepanna gled vi förbi i lagom medvind. Nästan lite löjligt efter all tid vi väntat på att paddla.

Vår på västkusten, underbart vackert! Är lycklig varje paddeldag fast vi är också ensamma. Det dröjde 120 km och 9 dagar på min tur innan jag mötte den första fritidsbåten. "Segelbåt klockan 10". Vi båda blev beredda på att väja. Visst den låg långt, långt bort. Men vad skulle den göra!? Tidigare hade vi träffat fiskebåtar, fraktskepp, marinen och färjor. Dom kunde man räkna ut vart dom skulle. Men en fritidsbåt? En typisk livsnjutare utan stress. Vart skulle han ta vägen? Här krävs planering. Vi drog snabbt in till en kobbe för att inte bli påkörda. Nu i efterhand

kändes det lite konstigt och överdrivet att reagera så. Men det var den första fritidsbåten och det var ju underbart. Om sanningen skall fram var det den första fritidsbåten jag hade mött under hela min paddlarkarriär. Ett kvitto för hur oerfaren jag var då, men viktigast, vi hade haft en stor del av Bohuslän för oss själva.

FRÅN LOGGBOK 13/5 DAG 9

DAGSETAPP 39KM TOTALT 145KM

DAGEN BÖRJADE MOT ÖPPET HAV OCH SLUTADE I SKÄRGÅRD. GENOM FIN VÄDERANALYS KOMMER VI INOMSKÄRS JUST NÄR VINDEN BÖRJADE TRYCKA PÅ. BRA FLYT I PADDELTAGEN. ROLIGT ATT VID FLERA TILLFÄLLEN SE SÄL.

Från bloggen 14/5

Tydligt att vi blir bättre. Idag kändes paddeltekniken skönare. Varje gång vi packar blir det mer luft i kajaken. Idag gjorde vi morgon på under 90 min. Bra!

I Fläskholmens hamn hade min kropp åldrats till en 80-åring. Vi var "hemma". Kungälv's underbara kommun och dessutom hade Andrews bror båtplats här i hamnen. Vi skulle ta vår första önskade vilodag. Kanske oklokt med tanke på att vi under 10 dagar på turen bara hade tagit oss 18 mil. Men nu var vi stela. Vi hade börjat driva en tes. "All tid på land tar tid" och därför skulle vi sitta så mycket som möjligt i kajaken. Denna dag hade vi därför inte lämnat kajaken en enda gång.

Lunchen blev inget mer spännande än Pasta Knorrs Spagetteria. Dom går bra att äta ur paketet om du håller varmt vatten över och ger dom ett par minuter. Vi åt denna finfina lunch under bron vid Kyrkesund. Regnet droppade till och från denna dag och broar ger ett bra skydd. 100 meter från oss låg ett ställe som hette Salt och Sill. Såg underbart och gott ut, men vi skulle prova vad som hände om man satt en heldag i kajak. Och resultatet blev en kroppslig resa till ålderdomen.



Får på en klippa vid Fläskholmen

Jag fick vältra mig ut kajaken och upp på en grussluttning. Knappt att jag kunde gå och hoppa var inte att tänka på. Vi hade dock bevisat att vi kunde rent tekniskt vid behov spendera en heldag i kajaken. Kissa i öskar, välplacerade fikaluckor och frystorkad mat. Detta samt stora förråd godis gjorde så klarade vi det! Underbart och nu skulle det bli kvalitetsvila på hemmaplan.

Att korsa Göteborgs farled är speciellt. Riktigt läskigt och händer något så kan det gå åt skogen, på riktigt. Många båtar, stora båtar och två farleder att korsa. Båda två är dessutom bredare än en medelstor småstad.

I sammanhanget finns en del tråkig fakta. Sådana fartyg som trafikerar Göteborgs hamn ser inte vattenytan de närmaste 500 metrarna framför sig. Skulle man upptäcka oss och börja bromsa skulle det endast vara en akademisk skillnad i hastighet vid krocken. En kajakpaddlare kan upptäckas på radar. Men den moderna radarn sorterar in paddlarens eko i samma fack som vågskvalp och tas bort snabbt och med automatik. Hade vi utrustat oss med orange vimplar, typ barncykel, hade vi kunnat upptäckas bättre av småbåtar, som ändå hade upptäckt oss. Orange vimplar räddar oss inte från fraktskepp. En suck, tystnad, en blick sen sätter vi igång. "Det här kommer gå bra!"

Våra kajaker var utrustade med roder. Ett roder som styrs med två fotpedaler, Mellan varje pedal och rodret går en lina. Ett enkelt och smidigt system, som tyvärr hade gett upp för Andrew en gång tidigare och givetvis gjorde det här med - mitt i Göteborgs hamninlopp. Som tur var fanns det en ö som delade de två farlederna. Vi tog sikte på denna. Att det var fågelskydd var bara att skita i. Vi var tvungna att ta oss upp på land, för att fixa en ny roderlina till Andrews kajak.

Tankar kring kvalitet kom krypande. Andrew hade köpt en billigare kajak än jag gjort. Min roderlina gick inte åt skogen de första veckorna, men den gick senare. Jag tror det viktigaste är att man kan laga sin utrustning själv och att utrustningen är så enkel att man kan laga den under besvärliga former. För på en 3 månaders tur kommer saker att gå sönder. Kan du inte laga din utrustning då, så har du problem!



Andrew lagar kajak

FRÅN LOGGBOKEN 17/5 DAG 13

DAGSETAPP 26KM TOTALT 223KM

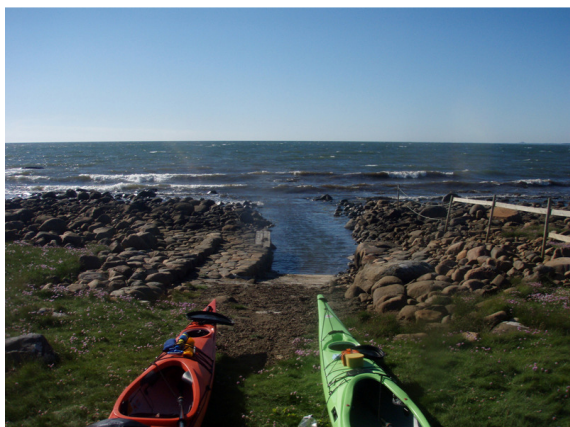
DAGEN DÅ VI KORSAD E GÖTEBORGS HAMNINLOPP. SEN START OCH TRÄFF MED PETER. ÖVERFARTEN GICK BRA. PÅ LUNCHEN UPPTÄCKTES ATT ANDREWS KAPELL VAR TRASIGT. LAGNING PÅ KVÄLLEN MED LIM. ÄVEN HANS RODER GICK SÖNDER PÅ TIDIGARE KÄNT STÄLLE. EFTERMIDDAG OCH KVÄLL VAR TUNGT. INTE FYSISKT UTAN MENTALT. BÅDA KÄNNER SIG HÄNGIGA.

När Göteborg låg bakom oss tog skärgården slut. Skärgården hade gett oss skydd men framförallt omväxlande miljö. Land på vänster, sjö till höger och så skulle det förbli ända fram till Blekinge. Det var psykiskt väldigt påfrestande att inte ha någon omväxling i miljön. För första gången åkte våra kombinerade mp3spelare/radio fram och dom underlättade väldigt mycket.

När vinden började ta i fanns det inte mycket att göra än att gå i land. Särda l är en plats som jag kommer minnas länge. Det var kväll och dags att gå i land. Men där vi

var fanns några stränder som var täckta i rutten tång. Så lukten tvingade oss vidare. Efter en stunds letande hittade vi en udde där två grabbar satt och fiskade krabba. Dom hade dessutom en liten rensad farled in till en ramp.

Jag frågade om vi fick låna deras ränna och slå upp tältet på deras äng. Oskar och Erik, som grabbarna hette, blev väldigt glada och det var verkligen inga problem att slå upp tältet där. När vi fått upp tältet och ätit vår mat kom Oskars mamma Marie förbi. Hon undrade vad vi var för några. En timme senare var tältet rivet och vi satt hemma hos Marie och drack kvällste.



Kajakerna vilar i Särdal

Nästa morgon bjöds vi på god frukost. Dessutom fick vi duscha. Hallands avsaknad av skärgård gjorde att det inte blev någon paddling de kommande två dagarna. Vinden tryckte på från väst och det var för riskabelt att gå vidare. Särdals befolkning var mycket vänliga mot oss. Grannar kom förbi och pratade. Någon hade en tårta över och då bjöds paddlarna in på tårta, kaffe och den lilla whiskeyn. Att bli så vänligt bemötta av främlingar var stort för mig. Visst visste jag att vanligt folk är väldigt snälla, men det bemötandet vi fick i Särdal var över mina förväntningar.

3 kilometer och varit ute i 18 dagar. Det ger ett snitt på 19km/dag. Det betyder att vi behöver vara ute i över 125 dagar för att komma runt Sverige i denna fart. Det har vi varken motivation, pengar eller tid för att klara av. Vi behövde öka. För att komma under 100 dagar behövde vi öka upp till 24km/dag.

Mitt primära mål som jag satt för turen, var att vara ute en sommar. I första hand var det inte att komma runt Sverige. Eftersom jag hade planerat att paddla runt Sverige så kom mitt primära mål, att vara ute en sommar, i skymundan. Viktigt var det att fokusera på att vara ute och inte se sig som en nål på en karta som flyttas ut med kusten.

FRÅN LOGGBOKEN 24/5 DAG 20

DAGSETAPP 30KM TOTALT 383KM

STORA DAGEN MED LAHOLMSBUKTEN. UT FRÅN TYLÖSAND MOT MELLBYSTRAND. TILLFÄLLIGA VINDAR GJORDE ATT VI GICK IN TILL GRÖTVIKS SEGELSÄLLSKAP OCH DRACK KAFFE. VID 1430-TIDEN HADE DET LUGNAT SIG (STADIG VÄSTLIG 4-6M/S) OCH VI GICK MOT TOREKOV. VID HOVS HALLAR VAR VI NÖJDA OCH GICK ILAND

Över Laholmsbukten kom vi i hög fart. Tjurepanna i Bohuslän var första kända kruxet, Göteborgs hamn det andra. Nu hade vi passerat det tredje och sista kända kruxet - Laholmsbukten. Två mil rakt över och när du är på mitten har du en mil till land som närmast, och då är det inte inåt. Bukten är ett ställe där allt skall gå bra, vilket det gjorde för oss. Vi var så spända, så vi piskade på i bra fart. Det gjorde att dagen efter gav sovorgon och sen start. Som bonus blev jag sjösjuk för andra och sista gången. Strax innan middag så vi kom in mot Torekov, 4 km från morgonens lägerplats.

På väg in i Torekov hamn såg vi en gul kajak. Detta var den första kajak vi sett på vår färd och den gav en väldigt speciell känsla. Men den försvann upp på land just innan hamnen. Andrew och jag fortsatte in i hamnen. I land stötte vi i hop men en mycket trevlig SSRS (Svenska Sjöräddningssällskapet)-anställd, som var glad över vårt medlemskap. Han pratade på om mycket och länge, sedan körde han oss till mataffären. Innan han lämnade oss fick vi reda på "man inte är riktig sjöman förrän man haft dryparen 3 gånger". Stärkt i mitt hopp att förbli landkrabba, fyllde vi på förråden och sökte oss senare mot en korvkoisk. När vi satt och åt vår mat kommer en paddlare dit iförd paddeljacka, tofflor och med allt packat i vattentäta påsar. Han är en av oss! Vi hade hört att en annan HBB paddlare var i faggorna trots det blev vi jätteförvånade över att se Petter. Två timmar senare var vi gemensamt på väg över Skälderviken. Två paddlare hade blivit tre och målet för oss alla var Haparanda.



Möter Petter i Torekov. Andrew och Andreas på bilden till vänster. Petter på den högra.

Att det kan blåsa på kusten vet jag, men att ett tält kan flyga 400 meter och över tvåvåningshus trodde jag inte. Men nu vet jag. Den 27maj fyllde jag 25 år. Det var på turens 23:e dag. Mina föräldrar kom och firade mig och hade hittat det mysiga Örestrands camping och vandrarhem. Vi tre paddlare hade kämpat hårt för att ta oss till Örestrand. 13 m/s åt fel håll hade gjort oss trötta och nu var vi glada. God tårta, dusch och trevligt sällskap gjorde oss lyckliga. Tyvärr visste vi att det skulle blåsa mycket de kommande dagarna. Vi var på en trevlig camping så det fick väl ändå gå bra. Kanske slappnade vi av lite väl mycket för efter en lång dusch på kvällskvisten kom en av de andra campinggästerna och frågade om vi ändå skulle bo inne.

"Nej. Varför då?" blev vårt svar.

"Men erat tält är ju borta. Har det blåst bort?"

En snabb lista över mina vänner for genom mitt huvud. Ingen av dom var så nära att dom skulle åka till Höganäsområdet för att röva bort mitt tält.

"Tanten måste ha rätt. Tältet har blåst bort."

Ut och börja leta. Ingen packning låg i tältet, men några tältpinnar låg på marken och visade oss var tältet stått. Några pinnar låg en bit iväg och vinden tryckte på, så vi visste vartåt tältet blåst. Det konstiga var bara att tre stycken cirka 4 meter höga granar och en friggebod stod mellan första tältpinnefyndet och det andra. "Fan va det måste flugit" fastslog Andrew ovanligt klarsynt.

Vi letade i vindriktningen och en halvtimme senare visslade en av våra campingvänner till. Han hade hittat tältet 400 meter bort. Det var i OK skick. En stång hade knäckts och takets hatt hade fått skrapsår, men annars såg det OK ut. Vi sov ändå inne den natten. Följande dag blev det fixatältverkstad. Inget problem då paddling ändå var uteslutet p.g.a. av stormen. Tilltron på våra lagningar gjorde att vi kontaktade Hillebergs tältfabrik, som lovade att skicka en ny hatt söderut med post.



Andreas i kajaken

Del 2 29/5 till 20/6 (dag 25 till 47)

Från loggboken 1/6 Dag
28

DAGSETAPP 35KM TOTALT 575KM
FIN DAGSETAPP SOM BÖRJADE
MED ATT TA FALSTERBOKANALEN.
FORTSATTE SEDAN MOT
TRELLEBORG (KALLAS TRELLEHOLLA
AV ÖSTDANSKARNA) FÖR LUNCH.
GRILLAD KYCKLING,
POTATISSALLAD MED KAFFE OCH
GLASS OCH MELON. PADDLINGEN
FLÖT FINT OCH VI PASSERADE
SMYGEHUK FÖR ATT SOVA PÅ EN
BUNKER I SMYGEHUS.



Andreas under Öresundsbron

Slutet av maj och början av juni var givande. På bara två dagar hade jag bockat av alla de skånska landmärkena jag kände till, Barsebäck, Turning Torso, Danmarksbron, Falsterbo kanal och slutligen Smygehuk. Det betydde inte att Skåne var slut. Sand hade nu introducerats och i Skåne hade vi börjat sova på gamla bunkrar från 2:a världskriget. Dessa bunkrar var platta, torra och gav fin utsikt. Dessutom hade jag och Andrew kommit både i otakt och takt med Petter. Vi gjorde våra bestyr olika fort, så vi lämnade land vid olika tillfällen, men åt lunch och slog läger på samma plats. Väldigt trevligt!

Vi hade även hittat en HBB paddlare till att slå följe med. Det var Lennart. Han paddlade sin hemmabyggda kajak och detta var inte första gången han var på väg runt Sverige. Snart skulle ändå vår fyra man starka paddelflotta splittras. Petter blev sjuk och stannade. Lennart hade en känsligare kajak och kunde därför inte landa som Andrew och jag gjorde. Så han paddlade vidare. Gemenskapen var fin så länge den varade.

Just när vi lämnat Petter började det blåsa upp och vid Sandhammaren började det dessutom att åska. Vi måste upp på land och då allt var sand var det bara att köra på. Fin surf byggs upp och jag ser Andrew flyga fram på en vågtopp



Tält uppslaget på bunker

skrikande av glädje. Sekunden senare blir det en skarp högersväng, hans kajak får bredsida och med en stor våg i ryggen slår Andrew runt. Paniken sprider sig i min kropp, men jag blir lugn så fort jag ser ett sort leende och en tumme upp bland vågorna. Vi är bara 20 meter från land och det är grunt så han bottnar. Jag går i land och sliter fram handduk och börjar slå upp tältet. Snart är Andrew torr men tyvärr gick hans keps under. Dessutom har hans segdragna ögoninfektion kommit tillbaka vilket inte känns bra. Jag tror också han blev rädd på riktigt. Vi behöver inte det här. På eftermiddagen sätter jag mig och räknar. 633 kilometer är paddlade. Vi har ca 1800 km kvar. 1/3 av tiden är använd och vi har gjort 1/4 av sträckan. Det är inte bra... Rättare sagt, det är riktigt dåligt!

Kommande morgon ger Andrew beskedet att han bryter. Vi hade en gemensam dröm. Vi har investerat mycket pengar och tid i resan. Den slutar här. Jag försöker övertala honom att fortsätta, det går inte. Beslutet är fattat innan jag ens visste att han övervägde det på riktigt. Alla funderar någon gång på att bryta, jag har gjort det, kommer att göra det och andra gör samma sak. Men från att fundera på det, till att på riktigt överväga det är ett rätt stort steg. Nu när vi pratar om det är allt redan bestämt. I nästa stad, som råkar vara Simrishamn slutar Andrews resa. Vi har en dag till ihop. Ska detta vara slutet även för min resa? Under 4 års tid har jag drömt om denna färd... Jag kan inte sluta nu. Vad skall jag säga till mina vänner.? Vad skall jag säga till mig själv? Nej, det finns inte på världskartan att sluta. Jag skall vidare, men det kommer bli en hård kamp för mig. Min vän har lämnat mig och nu är jag ensam.



Andrew blöt vid Sandhammaren

Första ensamdagen är hård. Jag gör 38 kilometer vilket känns bra, men allt annat är tungt. Huvudet går för högvarv och jag är arg, besviken och ledsen samtidigt. Och den stora frågan är: kommer jag klara det?

Från bloggen 5/6

STRAX UTANFÖR KIVIK. TUNGT OCH ENSAMT, MEN DET GÅR FRAMÅT. BESVIKEN OCH LEDSEN. BARA ATT KÄMPA PÅ. TACK FÖR ALLT STÖD. SNART BLIR DET NOG LÄTTARE.

Dags för vilodag. 8 dagar i sträck då behövs vila. Min vän Klas kommer på besök och lättar upp stämningen. Klas gör mig alltid glad. På kvällen går jag ut och går och hittar en annan man som mår dåligt. Det är Lennart med den hemmabyggda kajaken. Hans rygg har gått på generalstrejk. Tillsammans delar vi några glas whiskey och

Jag väcks av starka vindar och Lennart av ryggsmärtor. Han inser att han måste bryta och jag inser att jag måste fortsätta, men inte idag. Min andra paddelkamrat har

bankomat beslagtar mitt bankkort Visa med någon teknisk ursäkt. Ensam, ledsen och med 30 konor på fickan är jag inblåst i Skåne. Inte direkt så jag hade planerat det.

Från bloggen 9/6

BLÅSIGT, BLÅSIGT OCH BLÅSIGT. BÖRJAR BLI RIKTIGT TRÖTT PÅ SKITVÄDER. NU SKALL JAG SLÅ MIG MOT VIND OCH VÅG TILL SÖLVESBORG. ÄNNU EN SKOLDAG

Hur får man tag på ett nytt Visakort? Efter att pratat med Nordea har jag byggt upp en plan. Jag skall snabbt ta mig till Sölvesborg, ta ut kontanter, beställa nytt Visakort till Karlskronas Nordea och sedan ta mig dit. Allt skall ske i en nu överlastad kajak och dessutom blåser det för mycket. Det går inte som planerat. Jag slutar i Tosteberga hamn. Jag kan inte paddla vidare, det blåser för mycket och kajaken är för överlastad. Gråtandes ringer jag min älskade flickvän Maria. "Klart du inte skall bryta, men långledigt är du värd." Samma kväll kommer hon och hämtar mig i bil. Väderleksrapporten säger oväder dom närmsta dagarna och jag är på hemmaplan i 5 dagar. Underbart! Jag mår som en kung och undrar varför jag gör paddlingen. Ändå funderar jag inte seriöst över att bryta. Jag vill ut och paddla en sommar. Det är mitt mål, även om jag bara kommer till Sundsvall.

När jag är tillbaka till min kajak i Tosteberga får jag ett roligt samtal från Petter, som jag tidigare mött. Han undrar var jag är. 30 minuter senare är han i Tosteberga. Härifrån kommer vi paddla ihop. Han har avverkat en magsjuka under tiden jag var i hemma och vilade, så har vi kommit lika långt.

Vår första paddeldag som uttalat paddelpar hinner inte ens bli lunch innan jag hänger uppochned i kajaken under vattnet. Panikslagen försöker jag ta mig ur kajaken, som håller mig kvar. Men vänta nu... Jag är gammal fridykare. I 5 år tränade jag undervattenssporter två dagar i veckan. Det är inte OK att fastna under vattnet och dö. Bara dom tankarna får mig att lugna ned mig och lugnt tar jag mig ur kajaken. Men nu är det 3 km till land och sjögång. Jag måste upp i kajaken annars tar jag slut här. Petter är snabbt vid min sida. Han hjälper mig genom att hålla i min kajak medan jag kravlar mig upp. GPS flyter bortåt, men jag lever. Vi tömmer kajaken så gott det går. Jag tar på mig mössa och äter lite godis. Vad skall vi göra nu? Snabbt inser vi att min kajak inte är stabil nog att paddla vidare i. Vi får helt enkelt sitta och hålla i varandra och driva i land. Solen lyser på oss vilket känns bra. 2 timmar senare är vi iland. Vill helst inte tänka på vad som hänt, om inte Petter varit med. Jag planerade för parpaddling och hade inte övat någon ensamuppgång. Jag vet ju hur man gör, jag har sett det på film... Men jag kan det inte.



Petter bland vass

Rädd och fortfarande utan Visakort funderar jag över mitt situation...

Att komma in i Blekinge skärgård var en underbar och speciell känsla. Jag hade inte helt vant mig vid känslan av öppet hav. Den gamla bilden att om man seglar för långt ut ramlar man över kanten hade bitit sig fast i mig. Jag trivs med att vara nära land, men som havspaddlare hamnar man gärna långt ut. Så Blekingeskärgården gav en god trygghet. En trygghet jag behövde, då spöken hade tagit sig in i min skalle. Jag var rädd. Så fort vågor kom snett bakifrån kände jag mig instabil och rädd. Min tankeverksamhet hade åter



Skärgårdspaddling

igång på högvarv. Dagligen räknade jag på var vi befann oss, hur långt vi har kommit och hastigheten vi färdades med. Slutsatsen var ingen annan än att vi måste öka. "Höjer vi inte farten så kommer vi inte att komma fram." Petter hade ett jobb att passa och jag hade 2 bröllop, som väntade på min närvaro. Jag fick tvinga mig själv att se mitt första mål. Paddla en sommar! Då spelar det ingen roll hur långt vi kommer, bara vi har det bra. Men att ge sig ut med målsättningen att nå Haparanda, sedan vara ute i 3 månader och bara nå Gävle kändes inte OK.

Gång på gång blev jag iskall och stel i kroppen. En våg var nära att kasta omkull mig och bara genom snabbt handlande blev jag kvar på rätt köl. Om jag inte hade haft Petter otroliga paddelstabilitet vid min sida tror jag inte att jag hade kommit i mål. Karlskrona blev ett bra stopp. Äntligen fick jag möjligheten att skaffa ett nytt Visakort. En plastbit jag inser att livet är svårt utan. I Karlskronatakten började Petter och jag hitta bra former för vårt samarbete vilket gav oss en ganska stadig fart framåt.

Från bloggen 18/6

Nu är vi på östkusten! Långt kvar men 2av3 kuster avklarade. Måste anses vara bra. Torhamn var ett bra ställe och vänta ut vind på.

FRÅN LOGGBOKEN 18/6

Dagsetapp 21km Totalt 850km

TOKREGN KOM NÄR VI SATT I KAJAKEN. MACKA OCH TOA UNDER EN BRO. BLEV INBLÅSTA ETT TAG I TORHAMN. KOM LOSS NÄR VINDEN VRED TILL VÄST. DOCK BLEV DET INGEN LÅNG DAG. OGILLAR FORTFARANDE AKTERLIG SJÖ. RODERSYSTEMET GICK SOM BONUS SÖNDER. LAGADE MED KARBINHAKKE.

Del 3 21/6 till 6/7 (dag 48 till 63)

Oknö camping blev korad till turens bästa camping. Vi stannade till där efter 7 paddeldagar. 25 mil var tillryggalagt från det att vår tur blev gemensam. Det ger det imponerande snittet på 35 km/dag. Riktigt bra kändes det. Nu tog vi en vilodag utan att skämmas.

Oknö camping ligger ute på en halvö utanför Mönsterås, vilket gör att man undviker att avvika allt för långt från paddelrutten. En fin liten hamn där vi kunde dra upp kajakerna. Tältplatsen låg 15 meter från kajakerna och vi hade tillgång till dusch och bra gångavstånd in till den vackra staden Mönsterås. Men det som fick Oknö camping att bli utsedd till den bästa var den restaurang som låg på området. Ett ställe som lyckades blanda känslan av ett truckerhak och charterresmål i ett. Dessutom serverade dom mycket pommes frites med bearnaisesås och lövbiff för en rimlig peng. Bättre ställe att spendera vilodagar finns inte. Full poäng.

Tyvärr var det Nordostan som mötte oss när vi lämnade Oknö. 80 % av sommarens dagar skall det blåsa från sydväst. Det gjorde det inte denna sommar. Vår fina fart till Oknö skulle nu bli utbytt till motvindspaddling i snigelfart. Måste säga att området vi färdades i var underbart. Något av det finaste längs färden var Ekös naturreservat. Havsörnar och sälfamiljer var vardagsmat. Att upptäcka att ett dussin sälar leker omkring i vattnet runt dig är underbart.

I tider av motvind är det svårt att hålla motivationen på topp. Men ibland får man hjälp. Kvällen den 24/6 hade min tur pågått i drygt 50 dagar och 100 mil. Motvinden hade i byarna varit uppemot 12 m/s. Som tur var vi i skärgård vilket gav oss skydd mot både vind och sjö, men vi blev trötta. Ändå blev dagens resultat drygt 3,5 mil. Trötta i hela kroppen börjar vi leta tältplats. Något som visade sig bli svårare än vanligt.

Flertalet öar söktes av utan att vi hittade något acceptabelt. Mörkret började sänka sig och jag skulle ljuga om jag inte sa, att jag var deppig. Mitt framför mina ögon, i ett litet trångt och grunt sund, ser jag en ful vit skylt där det står Restaurang. "Vad för något? Restaurang här?"

Runt hörnet dyker ett stor vitt nybyggt hus upp. Stället har egna kajplatser och är mycket upplyst. Glada paddlar vi i dagens högsta fart mot vårt nya mål. Snabbt kunde vi fastslå att detta var en fin restaurang, som de sista gästerna just lämnade. Restaurangen skulle inte stänga förrän om en timma, så allt var i ordning. När vi konsulterat menyn fastslog vi att här skulle vi äta. Älgfilé i bröd och klyftpotatis blev det för mig och Petter tog en risotto.

Innan turen sökte jag stipendier och pengar ur olika fonder. P.g.a. börsnedgången fick jag kalla handen från alla. Då kom min vän och kollega Mikael med en 1000-lapp till mig och sa: "Den här skall du använda till riktig god mat, när du inte har råd med



Säl nära kajaken

det!” Så kvällen den 24 juni slog jag upp tältet på en välklippt gräsmatta bakom en alldeles för dyr restaurang med ett leende på läpparna. Tack Mikael!

**FRÅN LOGGBOKEN 25/6 DAG 52
DAGSETAPP 24KM TOTALT 1049KM
MOTVIND! SLET SOM DJUR MEN
KOM INTE SÅ MYCKET FRAMÅT.**

S:t Annas skärgård är nog Sveriges mest omtalade paddelvatten. Tusentals öar och ett rikt djurliv ger underbara förutsättningar för paddling. Petter och jag hade fint väder och bra fart då vi gick in i området. Det gjorde att vid lunch följande dag var vi redan ute ur området. Vackert var det, men tyvärr för kort! När man är på en färd med ett extremt tydligt mål, som dessutom ligger 1300 km bort, är det svårt att ta tid att riktigt njuta. Nöta kilometer är det som skall göras och genom S:t Anna nötte vi dem fort. Nytt dagsrekord sattes på 52 km.



Paddling i S:t Annas skärgård

Som bonus möts vi av en pil när vi kommer iland. Inte en liten vanlig utan en stor rackare formad av moln. Klart och tydligt pekar den mot norr. Alla tankar om att inte komma fram var som bortblåsta. Haparanda ligger på andra sidan Stockholm. Stockholm är nära, då kan det inte vara så långt kvar!

**FRÅN LOGGBOKEN 29/6 DAG 56
DAGSETAPP 50KM TOTALT 1189KM
ALGBLOMMNINGEN ÄR HÄR.
HAR ALDRIG SETT DEN
FÖRUT, MEN DETTA SLEM
MÅSTE VARA ALGBLOMMNING.
HAVET SET UT SOM EN LÖS
ÄRTSOPPA. TÄNKT MYCKET PÅ
ATT "GÖRA ELLER HA GJORT"
IDAG. GENOMFÖR JAG HBB
FÖR ATT HA GJORT DET? VAR
LIGGER FOKUS?**



Molnpil

Från bloggen 30/6

Som en åsna sparkar vinden oss i ansiktet. Tar musten ur mig. Målet var Dalarö idag. Kanske får tillfälle att testa hur allemansrätten funkar på Muskö.

Målet som nu var uppsatt var Stockholm. Min flickvän Maria hade några få dagar ledigt och vi skulle mötas där. Tyvärr hann vi inte fram i tid. Vi stannade i stället till på Ankarudden och hittade en busshållplats. Så med buss fick resan bli sista biten mot Stockholm. Under resan in funderade jag och Petter mycket över turens karaktär. Det var ingen vanlig tur. Då eldar man på kvällen, tar det lugnt och dricker mycket kaffe. Jag hade slutat med kaffe för att spara tid, inte eldat en gång och ta det lugnt var inte ett alternativ. Varför fortsatte vi ändå!?

Vi båda hade haft drömmen om paddelturen länge. Vi hade samlat ihop utrustning, kunskap och motivation långt i förväg och var beredda på motgångar. Alla som är ute på HBB möter motgångar och många bryter. Under åren som gått kommer långt ifrån alla startande i mål. Vad gjorde att vi inte kastat in handduken?

Jag tror nyckeln ligger i motivation och inställning. Det viktigaste utan tvivel är motivation och inställning. Är du duktig paddlare och har rätt utrustning kommer du ändå inte i mål, om du saknar inställningen som krävs. Jag är beviset på att du inte behöver särskilt mycket kajakkunskap för att ge dig ut på denna tur. Det finns andra som bevisat att utrustningen inte är det viktigaste. Så på bussen slog jag och Petter fast den gamla listan över vad som är viktigast för friluftsliv:

1 INSTÄLLNING

2 KUNSKAP

3 UTRUSTNING

Sen somnade vi!

När vi lämnade Ankarudden och satte rikning norr förbi Nynäshamn och Muskö, var det högsommar. Det resulterade i mycket kraftigt regn och åska. Regnet är i sig inget problem

Får du en blix i huvudet är din paddelkarriär slut. Helt plötsligt blir det säkerhetstänkande och väderläsning på en annan nivå. Gör vi fel slutar det illa.

Det resulterade i att 5 gånger på 2 dagar fick vi fly iland. Eftersom åskan kom tillsammans med kraftigt regn sökte vi också regnskydd efter bästa förmåga. Det lyxigaste vi hamnade i var ett vedförråd med plåttak. Resten av tillfällena fick det bli fosterställning under någon halvspretig granplanta som också huserade myror.



Oönskad vila under gran

Från bloggen 3/7

Två stora åskväder satte stopp för längre paddling idag. 41km blev det till slut. Utanför Väster Haninge. Nervös om tiden skall räcka till Hopp!

Högsommar i Stockholms skärgård är synonymt med tung båttrafik, väldigt tung båttrafik. Vid ett tillfälle räknade vi till 23 segelbåtar i den farled vi skulle korsa. Till det kan du lägga ett stort antal motordrivna båtar, allt från plasteka till finlandsfärja. Denna bild gav tydlig kontrast till Bohuslän i början av maj.



Petter och Andreas i kajakerna

Roliga iakttagelser var att båtarna dök upp i norr om Muskö och slutade vid Vaddö kanal. Dessutom gick 99 % av båtarna i hamn

klockan 17. Sen rådde det lugn på sjön. Trots åska och överdrivet mycket båtar måste jag säga att Stockholms skärgård är obeskrivligt vacker. Några av turens vackraste paddelvatten ligger inom 4 mil från Stockholms slott. Det var något som förvånade mig mycket. Ändå såg vi väldigt få paddlare. Vi stötte bara på ett 10tal under tiden vi var i där. Två av dessa kommer jag dock aldrig glömma. Det var två glada Centraleuropeer i en K2:a som i hög fart kom paddlande mot oss. En av alla störtskurur hade just dragit över och dom bar inte likt mig och Petter dyra paddeljackor utan i vanliga bomulls T-shirts. Tydligen spelade det ingen roll då dom verkade väldigt glada. Dom hade bara en fråga: "Var är vi?"

FRÅN LOGGBOKEN 4/7 DAG 61

Dagsetapp 40km Totalt 1300km

**3 GÅNGER ÅSKA KAN
KNÄCKA DEN BÄSTE.
IDAG HAR JAG
KNÄCKTS. HELA
EFTERMIDDAGEN
MÅDDE JAG ILLA
OCH HADE ONT I
HUVUDET. TROR DET
BEROR PÅ LÅNGSAMT
MOLANDE STRESS.
ORO ÖVER ATT INTE
KOMMA FRAM.**



Det regnar på Andreas

Allt som satte stopp för oss uppfattade jag som en personlig förolämpning. Jag var stressad över vår situation. Över 60 paddeldagar och Vaddö kanal var ännu inte passerad. Det ger dryga 1000 km kvar och allt annat än en tempohöjning skulle betyda att Haparanda inte skulle nås. Nu var det längre inte möjligt att säga att jag var ute för att paddla en sommar. Att jag någonsin hade tänkt så! Haparanda skulle nås, punkt slut. Bryter jag, kan jag lika gärna försvinna in i främlingslegionen eller gå under jorden på annat sätt. Jag började identifiera mig alldeles för kraftigt med denna tur. Tydliga stressymtom började dyka upp. Jag kunde bli illamående och få ont i huvudet. Jag kände igen detta som stressymtom och förstod att det berodde på att jag var orolig över att inte komma fram i tid. Då var det sämsta jag kunde göra att gå iland tidigare, för att jag mådde lite dåligt.

Petter och jag visste vad som gällde. Vi måste öka hastigheten, vilket vi gjorde. Nya dagsrekord sattes och dagen vi nådde Vaddö kanal hade vi tillryggalagt 56 km.



Petter

Från bloggen 6/7

56km är det längsta hittills. Lite medvind, lite sidvind och ingen åska. Kroppen klagar lite igen. Strax söder om Vaddökanal så att morgon förmiddag blir genom den.



Vanligt fika. Bröd och mjukost.

Del 4 7/7 till 3/8 (Dag 64 till 91)

UT LOGGBOKEN 10/7 DAG 67

DAGSETAPP 32KM TOTALT 1510KM

REGNIG MORGON SOM ÖVERGICK I VIND SOM ÖVERSTEG VÅR STYRKA.

**MOTVIND DELUX! TAPPADE MOTIVATIONEN VID 17 OCH GICK IN TILL EN
BADSTRAND SOM VAR FULL MED TREVLIGT FOLK.**

Att passerad Dalälvens mynning var otroligt skönt. Nu var vi inofficiellt inne i Norrland och jag tittade uppströms och tänkte på Sjöviks Folkhögskola. Jag var student där under tiden denna paddling pågår och hade jag inte hamnat på Sjövik hade jag inte kunnat göra denna tur.

Passerandet av Dalälven betydde också början på Gävlebukten. Här

skulle all min paddelkunskap sättas på prov för här väntade den svåraste paddlingen hittills. Vår förra vilodag hade bjudit på VÄDER. Regnrekord sattes i Gävle och brunnslock hade trycktes upp av vattentrycket. Vädret hade bestämt sig att slå på stora trumman och lyckades. Nu när vi var på väg in i Gävlebukten hade regnet avtagit men vinden växlade mellan 5 & 10 m/s. Dessutom låg den gamla Nordostan på, vilket var extra dåligt. Gävlebukten är känd som en svår passage. Jag hade läst om tidigare paddlare, som hade varit nära att stryka med här, så en rak överfart var uteslutet. Så det fick bli paddling med närhet till land, vilket skulle visa sig vara ännu sämre. Den ojämna botten som är väldigt grund, gör att vågor kan byggas upp och försvinna blixtnabbt.

Min rädsla för akterlig sjö som jag fick i samband med min vältning hade dessutom passat på att återkomma. Ibland blev jag iskall av rädsla, andra gånger kom tårar. Det var inte roligt att paddla längre. Jag övervägde att bryta, men det gör man inte här ute. Jag måste ändå ta mig till Gävle. Så bland höga dyningar, brytande vågor och lugn sjö kommer vi inglidande mot Gävle. Petter hade tacksamt positionerat sig strax bakom mig, om något skulle hända och jag fick leda vägen och sätta tempot. Men en våg kan ändra på allt och några sekunders ofokuserad paddling gjorde att Petter hade kommit i kapp. Nästa våg kastade Petter väldigt nära och den tredje lyfte honom uppåt, så hans för låg i höjd med mitt huvud, så nära att jag kunde röra vid den med min hand. Adrenalinet pumpade medan jag väntade på smällen. Men den



Paddling i sjögång

kom inte! För samma våg som lyfte Petter skickade honom samtidigt en bit bort och med hjälp av panikslagen paddling kom vi igen på lagom avstånd från varandra. Den stora fördelen av att vara två har också sina nackdelar. Risken för kollision är den stora faran. Hade vi inte haft turen på vår sida där, vet jag inte vad som hänt. Hade jag hamnat i vattnet där hade en kamratträddning varit utesluten. Samma sak med flottöruppgång. Vi var ganska nära land, men där fanns ingen möjlighet att ta sig upp. För andra gången hade jag varit i en livsfarlig situation som kommit ut OK. Jag var så uppe i varv att jag svettades rent adrenalin. Jag mådde skit! Men den kvällen skulle bli en av turens bästa.

Att leta tältplats är lite lurigt när det är gott om sommarstugor. Så ett bra grepp är att fråga efter tältplats och gärna tacka ja om en trädgård erbjuds. Denna dag blev vi uppmanade att paddla vidare till grannen, för grannen hade också paddlat runt Sverige. Det var 1978 fast då åt andra hållet.

oss. Först blev det en tur till bastun och när vi kom ut var mat framplockad och det blev en sen sänggång. Först avhandlades en lång rad paddelhistorier från nu och förr.

Norrlandskusten ligger nu framför oss och hur lång kan den vara? Vi ska passera Sundsvall, Härnösand, Umeå och Luleå och det måste ju gå ganska fort. I Ljusne stannar vi till för att handla lite mat. Vid inloppet till hamnen finns näckrosor vilket tyder på att vattnet i alla fall inte är västkustsallt. När vi har tagit oss i land träffar vi två glada herrar med en segelbåt. Dom presenterar sig och den storartade staden Ljusne. Vi pratar på tok för länge och stärkta av mötet går vi mot stan för att äta på stans bästa pizzeria.

Paddlingen på norrlandskusten är lite speciell. Ofta siktar man på det som är längst bort i fjärran och så paddlar man dit. När man är där tittar man norr ut och tar sikte på det längst bort. Sen är det bara att paddla mot denna punkt. Då vi började få tur med vädret låg vi långt ut, vilket gjorde att segelbåtar oftare seglade innanför än utanför oss. När man har så långt till land kan det lätt bli monotont och min kombinerade MP3spelare och radio var viktigt ur motivationssynpunkt. Förvånad och lycklig blev jag då jag hörde en lugn norrländsk röst i radion. Det var Ljusne-Håkan vi hade träffat dagen innan, som skulle vara sommarvärd på Sommar i P1. Den händelsen lyfte mig igenom den dagen.



Läger på norrlandskusten

Riktig dimma hade vi bara en dag. Morgondimma var inget ovanlig men paddeldag 71 släppte den inte. Så efter noga mätning gav vi oss av på 25 graders riktning. GPS som hade fått vila ett tag, startades som backup. Otroligt tröttande är det att vara ute i dimma. Omedvetet sänkte vi hastigheten. Korsandet av Enhammarsfjärden borde tagit max tre timmar, men nu tog den passagen fyra i den täta dimman. Fyra timmars paddling på spegelblank sjö och vitt omkring dig åt alla håll är tungt. Några foton togs för att försöka fånga stunden. Det gick inte. Allt var mjölkfärgat och man kände sig instängd. På slutet fick vi hjälp av en sälkör i fjärran. Vi såg dom aldrig men dom hördes.



Andreas paddlar i dimma

Att kunna läsa väder är en viktig kunskap som havspaddlare. Ibland har man timmars paddling in till land. Då vädret ganska fort kan ändra sig, måste man hela tiden vara vaken. Under några dagar innan, kring och efter Sundsvall hade vi samma väder. Det började med lilla nordostan på morgonen som vred till sydlig vind under förmiddagen i samband med att moln börjades bygga upp. Kring lunch fanns gott om moln som sögs ihop, för att under eftermiddagen generera åska och regn. Som tur var pågick allt detta in över land. Vi var ändå ganska oroliga att vädret skulle svänga ut över sjön. Särskilt när vi korsade den nästan 2 mil långa Sundsvallsbukten. En paddling som tog oss nästan 4 timmar. Även denna dag följde vädret sin gamla bana och vi fick bara lite regn på oss.

Ur loggboken 15/7 Dag 72

**DAGSETAPP 54KM TOTALT 1743KM
LÅNGA TRÅKIGA ÖVERFARTER. ÄR
VÄLDIGT UTMATTANDE ATT
PADDLA MOT NÅGOT MAN KNAPPT
SER. MP3/RADIO ÄR MIN
RÄDDNING. MELLAN
JÄTTHOLMARNAS OCH GNÄCHP HAR
JAG LITE PROBLEM MED AKTERLIG
SJÖ.**



Petter långt ute till havs

Det var i Härnösand som jag insåg att vi skulle klara paddlingen. Nytt dagsrekord sattes till 61 km och 180 milsstreckets passerades. Underbar känsla spred sig i kroppen och jag räknade snabbt ut att om vi fortsatte i god fart kunde vi vara framme inom 2 veckor. Vid det här laget borde jag kunnat räkna ut att problem skulle dyka upp, men drömmen att komma i mål var starkare.

Innan färden och hittills hade jag undvikit kontakt med media. Jag ville inte synas i ett sammanhang där jag beskrev vad jag skulle göra, för att sedan inte klara av att genomföra det. Det skulle för mig kännas som ett misslyckande och dessutom skulle flera känna till det. När känslan att "jag kommer klara av det" kom, ändrades också min syn på att medverka i media. Det var två kontakter som ledde till reportage. Min goda vän Markus gjorde en webblogg åt en nationell tidning och där var jag med. Sedan kontaktade även en lokaltidning hemifrån mig, så det blev en telefonintervju, som ledde till ett bra reportage.

Att paddla ut i världsarvet Höga Kusten var riktigt fint. Dessutom gav det lite öar att röra sig kring, vilket underlättade väldigt. En god känsla spred sig i kroppen, även om väderleken lovade besvärlig sydlig vind och regn de närmaste dagarna. Inget vi önskade, men vi fick det ändå. Vädret kom ikapp oss vid väderstationen och udden Skagsudde, ett område som är känt för sitt besvärliga väder. Ingen falsk marknadsföring här inte!

Vågorna blev värre än i Gävle, men denna gång kunde jag ta dom i sidan eller för över. För första gången kändes sig även min lugna paddelkamrat Petter lite stressad. Vågorna såg ut som dom i reklamen för SSRS och jag fick ta fyra paddeltag för att komma upp på toppen. Hade vi mött dom på något annat sätt än rakt förifrån så hade det gått åt skogen med kraft. Det blev tydligt att ca 80 paddeldagar hade gjort mig till en god paddlare.

Skagsudde har en hamn längs ut på udden. För att komma in i den skyddade delen måste man ta sig in via en tratt, som har stora delen av öppningen åt söder. Vågorna kom från söder. Det jag lärt mig om sjögång sa att i en tratt vill jag inte befinna mig i om jag knappt klarar livhanken utanför. "PETTER! DET SER INGET BRA UT!!!"
"Nä..."
"VI VÄNDER!"



Petters kajak framför Oves bastu

Och genom en rad manövrar lyckades vi ta oss in bakom en udde och in bland lite stugor. Där stod Ove och undrade vad vi gjorde. Den natten blev det vila i Oves bastu.

Från bloggen 21/7

DAGENS PADDELSTRÄCKA BLEV 11KM. VI KOMMER INTE FÖRBI SKAGSUDD. DETTA VAR 3 FÖRSÖKET. SOM PLÅSTER PÅ SÅREN HAMNADE VI HOS OVE. MYCKET TREVLIG VÄRD!

Kommande dagar blev det inga långa sträckor. 11 km, 7 km och 14 km är några av dagsnoteringarna. När vädret väl lugnade sig skulle vi ändå ha Haparanda inom räckvidd. 2000kmstreckets passerat och vi hade inga stora kroppsliga krämpor. Petter kände lite i en handled. Den klagade första gången när han var i Bohuslän. Självt hade jag lite känningar i en handled sen 61 kilometersdagen mot Härnösand, annars inget. Bra!

UR LOGGBOKEN 28/7 DAG 85

DAGSETAPP 50KM TOTALT 2133KM

BÖRJAR BLI TRÖTT. SOVER INTE TILLRÄCKLIGT LÄNGRE. KÄNNES MYCKET BRA ATT BÖRJA NÄRMA SIG MÅL. BARA 5-6 DAGAR KVAR.

Slutspurten började stegvis. Vi insåg att varje extra paddlad km gjorde skillnad. Dagssnittet hade nu passerat 25 km vilket kan sättas i förhållande till dom 17 km vi hade i Tosteberga och 21 km, som vi hade, när vi lämnade vilan i Stockholm. Som bonus började nu Petter känna igen sig och gav en lång rad berättelser om sitt hemmaområde. Inte långt kvar men då kom Nordostan på besök. Vädret började uppträda konstigt. Kväll och tidig morgon brukar vara de lugnaste tiderna. Nu var det tvärt om. Mellan 12 och 15 var de enda timmarna, då man kunde paddla på riktigt. Resten av tiden piskade vinden på bra. Vi hade blivit tillräckligt hårdhudade för att bita tillbaka och presterade regelbundet från 40 km upp över 50 km/dag. Helt plötsligt skriker Petter till. Utan att riktigt veta om det, har vi passerat gränsen mot det riktiga Norrland. Vi var nu inne i Norrbotten och hade en skärgård framför oss. Den skulle leda oss ända fram till Haparanda. Denna väg hade Petter paddlat förut. Då hade det tagit 2 dagar ungefär. Han hade inte startat just där vi nu befann oss utan mycket närmare Haparanda. Sista delen var jag inte så intresserad av. Vi hade endast två dagar kvar! Bra, det klarar vi! Mina föräldrar skulle upp och hämta mig med bil. Så dom gav sig av norr ut. Tydligt går det mycket fortare med bil!

Även om jag var överlycklig över att snart komma i mål började det bli lite vemodigt. Allt detta vackra skulle snart vara slut. Att jag skulle nå Haparanda var nu fastslaget, men det är inte därför jag gav mig iväg. Jag ville ju vara ute en sommar. Det hade jag verkligen varit. Almanackan sa nu augusti månad och jag hade startat i maj. Kvällstemperaturen påbjöd återigen mössa. I början av turen såg jag fågelägg, nu hade fågelungarna lärt sig flyga. Jag hade lärt mig paddla kajak och dessutom att packa den. Den kändes som en förlängning av min kropp.

Från bloggen 30/7

Efter 3 månader går det att konstatera att pasta är en utmärkt lunch. Tyvärr är ahaupplevelsen väldigt låg. Citronpeppar är den centrala och viktiga kryddan.



Lunchstopp

UR LOGGBOKEN 1/8 DAG89

DAGSETAPP 49KM TOTALT 2310 KM

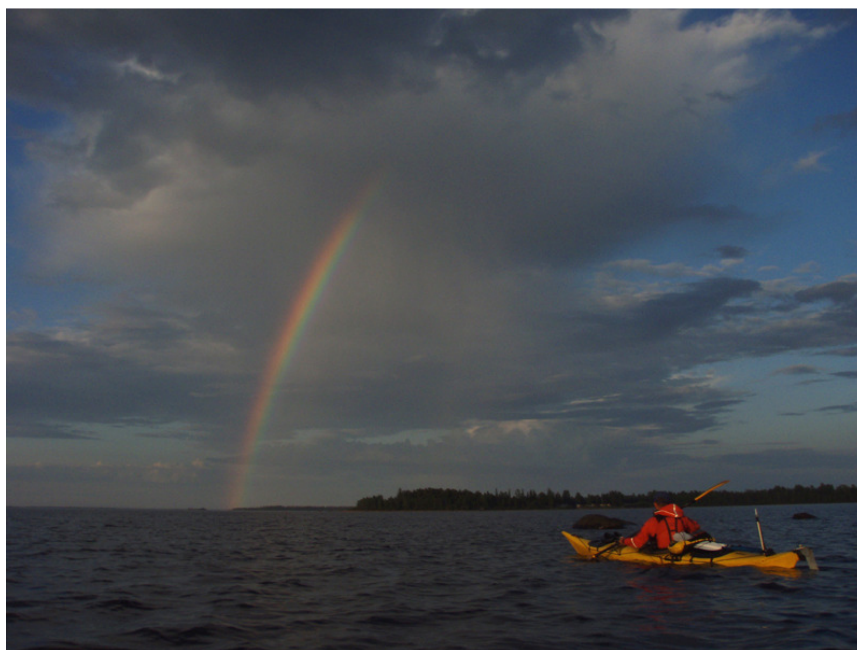
BÖRJADE MED STARK MOTVIND. STRÄCKAN TILL LUNCHEN GICK MYCKET TRÖGT. EFTERMIDDAGENS PADDLING VAR FIN. PÅ LÄGERÖN TRÄFFADE VI TVÅ MYCKET TREVLIGA FISKARE MED ELD. DET BLEV EN SEN KVÄLL. IDAG BÖRJADE SPURTEN PÅ RIKTIGT!

Sista kvällen på turen fick vi en vägvisare i klass med det moln som hade format en pil för oss i slutet av juni. Solnedgången fick sällskap av en regnbåge. Det roliga med det hela var att regnbågen slutade över Haparanda. Helt fantastiskt! Hur visste bågen att vår skatt låg just där? Sista kvällen vi slog upp tältet lyckades vi med ett underbart konststycke. Petters absid hamnade över ett myrbo. Kanske inte konstigt då det

bläste bra bit över 5m/s, det regnade och solen var sedan länge borta. Vanligtvis så slog vi läger i kvällsljuset. Känslan av Haparandas närhet hade hållit oss kvar i kajakerna till en bra bit efter midnatt. Den kvällen låg jag inte i sovsäcken förrän klockan passerat 2. Inga rödmyror i världen kunde stoppa oss nu. I morgon, innan lunch skulle vi i mål.

Sista morgonen fick den kalla gröten stiga åt sidan, bröd fanns kvar. Slut på att ransonera bröd. Det var en lyx man kunde unna sig. Inte det minsta trötthet när vi rev tältet, skakade bort myror för att sedan ge oss iväg. Som ett barn på julafton har jag lite höjd puls hela den dagen. Paddlingen går trögt, först p.g.a. Nordostan som gör ett sista försök att blåsa oss tillbaka till Umeå. Sedan är hindret sjögräset som växer i Torneälvsdeltat. Vi ser en plasteka åka ut med ett par i. Dom ser glada ut och har fikakorg med. Strax senare kommer dom roendes tillbaka. Motorn är upptagen och ett stort paket sjögräs kramar hårt om propellern. Kajak är ändå rätt smidigt.

Petter har varit här förut, han vet hur det ser ut, så han håller mig lugn.



Regnbåge över Haparanda. Petter i kajaken.



Landstigning i Haparanda

Länge har vi sett Finland och Torneå, "Där är det" VA!? Vi ser lite folk på en strandrensa. Dom viftar och ropar. När vi kommer närmre lyckas jag upptäcka mamma och pappa bland en grupp på 10 åskådare. Där jag ser en TV fotograf springa runt barfota släpandes på ett stort stativ. Sedan länge var det bestämt, att vi skulle över till Finland först. Så vi sparkar in överväxeln och sätter igång. Några minuter senare kommer vi tillbaka till den svenska sidan. Petters pappa skriker något om hur han vill att vi skall paddla, så TV-fotografen får dom bilder Petters pappa anser att TV-fotografen vill ha. När detta är klart drar vi oss in mot land.

Otroligt skön känsla, när fören slår i land för sista gången på denna tur! Vi blir gratulerade från alla håll och många kameror fotar. Skönt att vara i land. Underbar känsla! Jag tar av mig mitt blöta läckande kapell och kastar det föraktfullt i en hög. Grattis! Grattis! Efter fotografering och kramar beger vi oss iväg mot riksröse 59. Sakta närmar vi oss denna sten, som jag läst så många gånger om. Efter ytterligare fotograferande går vi fram och lägger händerna på stenen. Klockan visar 13:10 och jag är i mål.



Andreas och Petter vid målet.

Avslutning

Jag var i mål efter 91 dagar. Då hade jag tillryggalagt 2384 km. Inte illa för att vara mig iväg hade jag i stort vikt åt förberedelser.

Förberedelserna var indelade i två kategorier - de fysiska förberedelserna och de psykiska. De fysiska gick ut på att hitta den utrustning som behövdes och träna upp mig till den fysik som krävdes. Under detta arbete har jag besökt en stor del av Sveriges kajakförsäljare och friluftsbutiker, för det är en del utrustning som krävs. Vissa bitar är självklara såsom kajak och paddel. Andra delar var inte lika självklara från början: exempelvis handledsvärmare i neopren eller smältlim. Bara inhandlandet av utrustning i sig har varit en underbar, men kostsam, resa. Sammanlagt spenderade jag ca 35 000kr på utrustning.

Den andra delen av de fysiska förberedelserna gick åt att göra mig redo för resan. Det första steget var att lära mig paddla kajak. Det gjorde jag under våren sedan jag fått den kajak, som jag beställt. Sen var det att öva upp fysiken för att minimera risken för förslitningsskador. Den träningen var i huvudsak rygg- och bålträning. Det vore lögn om jag sa att jag var väl fysiskt förberedd. Jag fick tipset av en tidigare HBBpaddlare att ta det lugnt de två första veckorna. Det gjorde jag och jag slapp skador i inledningen.

Den psykiska delen av förberedelserna var för mig den viktigaste delen. De två senaste åren har jag läst allt jag kan finna om HBB och havskajakpaddling. Jag har sökt och samtalat med ett flertal personer, som paddlat just denna sträcka. Vissa hade klarat hela sträckan medan andra hade tvingats bryta. Jag har besökt mässor och studerat kartor. Jag visste vad som väntade och jag var väl förberedd.

Jag har alltid levt ett liv nära naturen. Jag växte upp nära en skog. Jag tränade olika sporter i naturer och jag var scout. Mycket av min tid har jag spenderat i naturen. Från hösten 2007 har jag levt friluftsliv på heltid. Jag studerade på Sjöviks folhögskola och utbildningen Friluftsliv, Hantverk, Ledarskap. Första året bodde jag i tipi mellan de turer klassen gjorde. Att inte fortsätta med friluftsliv på heltid när möjlighet fanns var otänkbart. Drömmen om en sommar i kajak hade blivit som en förälskelse. Jag gjorde denna tur för att få hålla på med friluftsliv. Att under 3 månader få andas, äta och svettas på tur är underbart och har blivit en dröm som gått i uppfyllelse.

2005 var jag på en scoutledarutbildning och lyssnade på ett föredrag av en man, som hade paddlat hela Sveriges kust. Det är det ett av de viktigaste som jag hittills hört. Han som hade paddlat lyckades så ett frö i mig. Inte förrän jag en dag på Sjövik bråkade med min lärare, insåg jag att jag hade bestämt mig för att paddla Blå Bandet. Jag ville ju lära mig paddla, jag ville se kusten och jag ville vara ute länge på tur. Då var det bara att köra!

När det är bestämt är det bara att köra. De optimala förutsättningarna kommer aldrig

att finnas. Däremot om viljan finns kommer det andra längs vägen. Det är jag helt övertygad om. Jag har med denna tur bevisat att brister i specifika ämneskunskaper går att övervinna om du har rätt inställning. Jag har också bevisat att utrustningen inte behöver vara den bästa. Finns drömmen och en stark vilja löser sig resten.

Att tacka alla som hjälpt mig kommer vara omöjligt men några skall nämnas. Först min familj, mina vänner och min älskade flickvän Maria som har stöttat mig genom projektet. Sedan vill tacka mina lärare Bosse och Katha på Sjövik. Sist men inte minst så vill jag tacka Andrew och Petter, som var med mig under olika delar av turen. Många fler har hjälpt mig och förtjänar tacksamhet. Att nämna er alla skulle ta alldeles för mycket plats för listan är lång!

